

Гуго фон Гофманнсталь
Терцини про минущість

Перекладач: Ю.Бедрик

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини ХІХ — ХХ сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

I

Щоками ще її вчуваю віддих:
Як статися могло, що дні недавні
Пропали в далях, мороком повитих?
Цього ніхто не втямив до пуття,
Це все застрашно, й скарги тут — безправні,
Що все просковзує без вороття.
Що "я" моє, не втримане нічим,
Покинуло старе єство — дитя —
І стало псом зловісно-мовчазним.
Що був я вже в минувшині тьмянній,
І предки, вкриті саваном благим,
Близькі мені, неначе волос мій,
Одне зі мною, наче волос мій...

II

О часе, часе! В синь морську навпроти
Вдивляємось — і чуєм смерть тоді,
Врочисто й легко, зовсім без скорботи.
Отак дівчатка, мерзнучи, в біді.
Очима величезними довкола
Німотний вечір міряють, бліді.
І знають: з них життя втіка спроквола
В дерева й трави, а допоки ще

Воно їм жевріє, квітчають чола,
Немов свята, з якої кров тече...

III

Ми з тих тканин, що й сновидіння, ткані,
І очі розкриваються у них,
Мов у дітей під вишнями в смерканні,
Коли від крон блідаво-злотний біг
Диск місяця вершить через блакить.
...Так, не інакша з'ява снів людських!
Вони живуть дітям, чий сміх дзвенить, —
Всі їхні вознесіння і загини —
Не менш значні, як диск з-за верховіть.
Снуванню їх досяжні всі глибини
Мов духів руки, взятих у полон,
Живуть вони всередині людини.
Три суть одне: людина, річ і сон.

IV

Бува, жінки, не пещені донині,
В снах — мов дівчатка — постають навпроти,
Їх погляди зворушливо дитинні,
Немов пліч-о-пліч дальній шлях бороти
Їм з нами довелось на смерканні —
Як верховіття стогнуть од дрімоти.
Кружляють пахощі й привиддя тьмяні.
І попри стежку, що в забезвість пада,
Стави яскрають в німотному зітханні —
Немов жадань казковії свічада,
Й на рух повітря, й на слова зачуті,
Й на лиск, що розсіва світил громада,
Посестри-душі в прочуття осмуті
Тремтять: в нім траур і триумфу прорість.

В Життя великого сокритій суті
Воно вбачає Велич і Суворість...